

Doppelgänger

Interview van Simon Delobel met Simon Delobel, Antwerpen, 08 november 2014

SD: Ik heb u al vaak horen denken dat trampoline zonder Nel Aerts niet zou bestaan...

SD: In september 2013 was ik op bezoek bij Nel Aerts en Vaast Colson. Toen Nel me vroeg of ik geen galerie wilde openen, viel ik uit de lucht en stelde ik op een naïeve manier de vraag wie dan wel met me zou willen samenwerken. Wanneer Vaast Colson zijn hand opstak om een antwoord te geven, wist ik dat ik al op twee kunstenaars kon rekenen. Een week later deed Marion De Cannière me het genereuze voorstel haar kelder te gebruiken om een galerie te starten. Diezelfde avond nog was ik terug op bezoek om te horen of het geen loze woorden waren geweest...

SD: Toch is de expo van Nel maar de zevende solotentoonstelling van trampoline.

SD: Nel heeft een druk jaar achter de rug, met groeps- en solotentoonstellingen in België, Frankrijk, Denemarken, Engeland, Noorwegen en de Verenigde Staten. Op het einde van 2014 werd ze ook gecontacteerd door de Londense galeriehouder Carl Freedman die in de jaren '90 veel projecten realiseerde met Tracey Emin, een kunstenares waarin Nel Aerts altijd interesse heeft getoond.

SD: Daar heeft ze in september van dit jaar haar solo tentoonstelling *Lord Nelson's Portrait Gallery* gehouden...

SD: ... waarvoor ze 17 schilderijen gemaakt had. Ze gebruikte dezelfde techniek die ze al sinds 2010 hanteert: acrylverf aangebracht op houten panelen met veel aandacht voor effecten in de materie. Deze schilderijen zijn allemaal te zien in de tentoonstelling van trampoline, *Doppelgänger*, maar op twee indirecte manieren. Ze zijn enerzijds in zwart-wit gereproduceerd in het boekje van trampoline dat beschikbaar is voor de bezoekers en anderzijds zijn ze in kleur weergegeven in de werken aan de muur. Voordat haar schilderijen naar Londen vertrokken, heeft Nel Aerts een reeks polaroid foto's genomen waarop ze zelf te zien is in haar atelier, met de schilderijen in haar handen. Daarna heeft ze deze polaroids gescand en afgedrukt, de afdrukken bijgewerkt en opnieuw gescand. De bewerkte polaroids dienden als catalogus in Londen. Voor *Doppelgänger* heeft Nel beslist om ze uiteindelijk op groot formaat af te drukken.

SD: Een vrij lang proces dus...

SD: ... waarin de kwaliteit van de afbeelding altijd anders werd. Terwijl Nel bezig was met de opbouw van de tentoonstelling in Antwerpen heeft ze de werken nog eens bijgewerkt door erover te schilderen, er papier op te plakken of er duimspijkers in te prikken. Het seriële aspect van de eerste handelingen verdwijnt langzamerhand om uiteindelijk erg unieke werken te creëren.

SD: Origineler dan de schilderijen?

SD: Er bestaan al verschillende werken van Nel die als zelfportret functioneren, en waarin haar gezicht verborgen blijft. Ik denk aan *Boomhanger*, een zwart-wit foto uit 2012 waarop ze een boomstam omarmd: alleen haar voeten en handen zijn zichtbaar, zoals op een vroege tekening van haar waar iemand (zichzelf misschien?) een fles omarmt. In hetzelfde jaar had ze *Inside in, Inside out* gemaakt, een kunstenaarsboek van 70 kleurenpagina's waarin twee ogen en een omgekeerde grijns uitgespaard waren. Je kon letterlijk door het boek heen kijken, de publicatie als masker gebruiken, wat ze trouwens deed op een foto in haar atelier die als voorganger van de *Doppelgänger* polaroids kan gezien worden...

SD: In de tentoonstelling zijn er ook twee installaties te zien met gordijnen waarin gaten uitgespaard zijn voor de ogen. Nemen de bezoekers de plaats in van de kunstenares wanneer ze achter het gordijn gaan staan?

SD: Ze spelen in elk geval een rol, net zoals de kunstenaar dat doet.

SD: In haar broek met verfspatten lijkt Nel Aerts op een allegorie van de kunstenaar-schilder die alleen in het atelier voortdurend van nul moet vertrekken wanneer zij aan een nieuw schilderij begint.

SD: Nel heeft de laatste jaren een eigen beeldtaal kunnen ontwikkelen en een rijk universum gecreëerd, vol cartooneske figuren die allerlei menselijke gevoelens en situaties verbeelden. Toch behoort ze ook tot een traditie van kunstenaars die bij de creatie van hun werken aandacht hebben voor de tentoonstellingscontext, eerder dan zich te isoleren in hun ivoren toren. Dat haar werk *Zeemansneus* te zien is op de plek waar haar man en Dennis Tyfus zes maanden geleden een grabbelton hebben geplaatst voor hun duotentoonstelling *Radikaal en Radikaler*, is daar een goed voorbeeld van.

SD: Nog een *Doppelgänger*...

SD: (lacht) Ik had er niet meteen aan gedacht! De twee tentoonstellingen van Londen en Antwerpen functioneren zonder twijfel als een tweeluik. In de literatuur is een *doppelgänger* een kwaardige tegenhanger van een bestaand wezen. Eén van de vele vragen is uiteraard welke van de schilderijen of de bewerkte polaroids als 'kwaadaardig' kunnen beschouwd worden. Nel manipuleert ambiguïteit met brio. Het besef van de tragiek van het menselijk bestaan gecombineerd met veel zin om van het leven te genieten. De tederheid van de pastelkleuren in combinatie met de scherp getekende lijnen... Veel van de personages in haar werk hebben iets clownesks...

SD: ... En doen denken aan een gedicht van de Franse dichter Charles Cros:

*Moi, je vis la vie à côté,
Pleurant alors que c'est la fête.
Les gens disent : Comme il est bête !
En somme, je suis mal coté.
J'allume du feu dans l'été,
Dans l'usine je suis poète ;
Pour les pitres je fais la quête.
Qu'importe ! J'aime la beauté.
Beauté des pays et des femmes,
Beauté des vers, beauté des flammes,
Beauté du bien, beauté du mal.
J'ai trop étudié les choses ;
Le temps marche d'un pas normal ;
Des roses, des roses, des roses !*

Doppelgänger

Nel Aerts

vernissage op zaterdag 8 november 2014

open tot 29.11.2014